

SBÍRKA POEZIE

pointa

VĚCI,
KTERÉ
JSEM TI
NIKDY
NEŘEKLA

LAURA PŘEČKOVÁ

Věci, které jsem ti nikdy neřekla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Laura Přečková
Věci, které jsem ti nikdy neřekla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SBÍRKA POEZIE

VĚCI,
KTERÉ
JSEM TI
NIKDY
NEŘEKLA

LAURA PŘEČKOVÁ

● ■ **pointa**

VĚNOVÁNÍ

*Mojí mamince, která vždy věřila v kouzlo
přítomného okamžiku, zlomených srdcí
a promrhaných příležitostí.*

Ahoj mami,

psaní dopisů mi vždycky přišlo svým způsobem kouzelné, osobní a osvobozující, tak ti jeden taky píšu s vědomím, že si ho nikdy nepřečteš.

Poradila jsi mi, abych se ze svých pocitů vypsala, že to prý hrozně pomáhá. Nevím proč, ale měla jsi pravdu, asi jako vždycky předtím. A tak jsem psala a psala a psala, až vznikla celá kniha mých pocitů. Pocitů, které jsem měla před tím, než jsi odešla, během tvého odchodu i po něm. Šílené, co? Doopravdy napsat, že tady nejsi. Nechci svůj život rozdělovat na život s tebou a bez tebe, ale jinak to ani nejde, jelikož jsem s tebou v ten den odešla taky, a ty to moc dobře víš.

A protože byly věci, které jsme si nestihly říct, nebo jsem se ti je bála říct, konečně se dostaly ven. Některé jsou hodně bolestivé, i když je píšu, některé už bolet přestaly, ale i tak bych chtěla, abys o nich věděla.

Knihu jsem rozdělila do dvou částí; ta první je plná básní o boji mého vnitřního já a všeho, co se ve mně odehrávalo, o mých láskách, zlomených srdcích i přátelstvích. Jsou to ale věci, které jsem ti nikdy neřekla, protože jsem ti nechtěla ubližovat, vím že by tě to bolelo stejně moc jako mě.

Druhá část jsou věci, které už ti nikdy říct nemůžu, i když bych neskutečně chtěla. Od léta v tom plavu, tvářím se, že je všechno v pořádku, ale obě moc dobře víme, že mi přetvařování vždycky šlo, ať už jsem byla sebevíc vyčerpaná. Naučila jsi mě, abych v každé situaci viděla něco hezkého, a i to se snažím hledat ve tvém odchodu. Ať ale hledám, jak hledám, nic jsem zatím nenašla.

Doufám, že ti všechna moje vyznání nezlomí srdce.

*S láskou
Tvoje holčička*

ČÁST
PRVNÍ

TO, CO
JSEM TI
NEŘEKLA,
PROTOŽE
BY TĚ TO
BOLELO

„Uvidíme se na druhé straně,“ řekla jsem ti, když jsem jako malá stála před kukuřičným labyrintem.

Pamatuješ si ty dny,
kdy jsi se nemohla přestat smát, zpívat,
bylo ti jedno, co máš na sobě,
a tančila jsi tak, jakoby se nikdo nedíval,
a svět viděla jinýma očima?

Bylo to ještě předtím, než se ti smáli
za to, jak se oblékáš.
Řekli ti,
že mezi ostatní nikdy nezapadneš.

A tak jsi se přestala smát
a vyhodila oblečení, co jsi měla ve skříni.
Když hraje hudba,
už netančíš tak, jakoby tě neviděli.
Protože se bojíš,
že tě vidí.

Přestala jsi zpívat nahlas,
protože ti jednou naznačili, že to neumíš.
Přestala jsi ze strachu být někdo,
koho by si mohli zapamatovat.

Ale tam někde je malá holka,
která k tobě vzhlíží a rozjímá,
kým má být.

Chtěla bys snad po té holce,
aby přestala zpívat a tančit?
Aby se oblékala tak,
jak se jí to nelíbí?
Aby snad někdy nepřišel ten den?

Ta malá holka je uvězněna uvnitř tebe.
Udělej to pro ni a přestaň se bát!

Zabíjela jsem části sebe,
jen abych tebe udržela naživu.

Lámala jsem svoje srdce tím,
že jsem milovala to tvoje.

~ stále snesitelná lehkost milování

Hlavně se do mě nezamiluj.

Vezmu tě do muzea, do parku i do nejhezčích kaváren,
které znám.

Políbím tě na každém z těch míst,
jen abys je nemohl navštívit
bez myšlenky na to,
jak chutnám.

Stejně jako krev v tvých ústech.

Zničím tě tím nejkrásnějším způsobem.

A až odejdu tak zjistíš,
proč mají hurikány lidská jména.

K čemu nám budou zbraně,
když zbydou slova?

Nemůžeme se vrátit v čase a změnit začátek,
ale můžeme začít tam, kde jsme teď,
a změnit náš konec.

Věděla jsem,
že jsi nesnášel moje oči.
Moje nudné, hnědé oči,
a tak jsem je začala nesnášet taky
a doufala v barvu oceánu,
ve kterém by ses mohl utopit.

Nešahaej na mě!
Nejsem tvoje, abys na mě šahal.
Moje ruce nemají držet ty tvoje.
Nezapadají do sebe.
Je to, jako bys na sobě měl obrovské triko. Taky ti nebude tolik slušet.
Moje tvary jsou jenom moje. Pro mé oči. Ne pro ty tvoje prázdné.
Svoje oblečení si sundám sama. Bez tvé pomoci.
Moje tělo nebylo stvořené pro tvoje bezcitné objevování.
Ale ty jsi moje NE ignoroval a myslel sis, že je to pozvánka.
Řekla jsem ne, a ty jsi slyšel „chyť mě za krk, když se nebudu dívat a znič to, co ze mě zbylo.“
Řekla jsem ne, a ty jsi mě přes své vzrušení neslyšel.

Držel jsi mě.
Dusila jsem se.
Přirážel jsi.
Brečela jsem.
Usmíval ses.
Ztuhla jsem.
Vzdychal jsi.

~ nejsem tvoje, abys na mě šahal...

Políbila jsem někoho jiného
a teď nevím, u koho usínáš,
asi to byla moje chyba,
a teď jen zlost v sobě máš.

Políbila jsem někoho jiného,
a teď je mi jedno, u koho usínáš,
byla to naše chyba,
a teď jen klid v sobě máš.